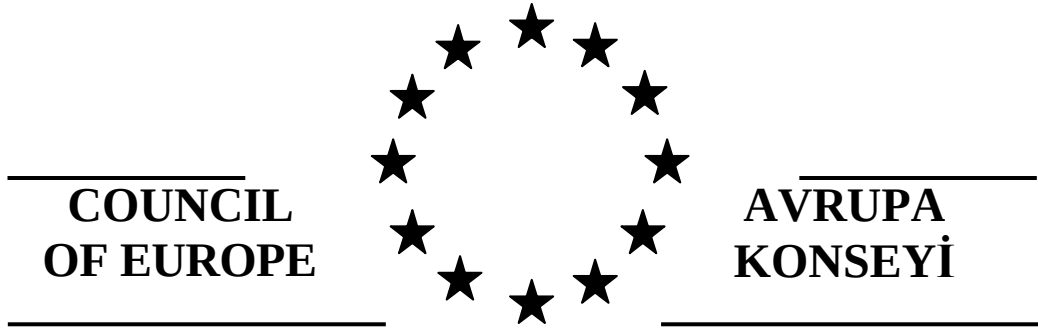

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

MERTER VE DİĞERLERİ – TÜRKİYE

(Başvuru no. 2249/03)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

23 Mart 2010

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan 2249/03 no'lu davanın nedeni, Mehmet Rauf Merter, Ahmet Attila Merter, Nesip Mustafa Merter ve Mehmet Berke Merter adlı T.C. vatandaşları ile Karen Ingrid Merter adlı Alman vatandaşının ("başvuranlar"), Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 16 Kasım 2002 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin - AİHS") 34. maddesi uyarınca yapmış oldukları başvurdur.

Başvuran İstanbul Barosu avukatlarından S. Akdağ tarafından temsil edilmiştir.

OLAYLAR

DAVANIN KOŞULLARI

Başvuranlardan Mehmet Rauf Merter 1930, Ahmet Attila Merter ise 1953 doğumludur. Diğer başvuranlar doğum tarihlerini AİHM'ye bildirmemişlerdir. Tüm başvuranlar İstanbul'da ikamet etmektedirler.

16 Mayıs 1951 tarihinde, komşu parsel maliki ("komşu") İstanbul Asliye Hukuk Mahkemesi'nde, başvuranların murisi Ahmet Muhtar Merter hakkında, taşınmazının gerçek miktarının tapu kayıtlarındaki miktarından fazla olduğu gerekçesiyle dava açmıştır. Ayrıca, kendisinin komşu arazi arasındaki sınır belirgin olmadığından, başvuranların murisinin, taşınmazının kullanımına müdahale ettiğini iddia etmiştir (*men-i müdahale davası*). Bu nedenle mahkemeden bu anlaşmazlığın çözülmesini, taşınmazlar arasındaki sınırı belirlemesini ve tapu kayıtlarının doğru biçimde düzeltilmesini talep etmiştir.

1. Kadastro Komisyonu'nun 10 Ekim 1954 tarihli arazi etüdü

10 Ekim 1954 tarihinde, sözkonusu taşınmazın üzerinden geçen yol yapımı çalışmaları neticesinde, Kadastro Komisyonu Bakırköy'de arazi etüdü gerçekleştirmiştir. Dava konusu taşınmazla ilgili kayıtlar bu incelemenin sonucunda değiştirilmiştir. Bu değişikliğin ardından, taşınmaz 110, 113, 114, 115, 116, 177, 118, 119 ve 168 sayılı parseller olmak üzere 9 parçaya bölünmüştür. 113 parsel sayılı taşınmaz mera olarak tespit edilip Hazine adına tescil edilmiştir. 115, 116, 119 ve 168 parsel sayılı taşınmazlar, tapuda, başvuranların murisi adına, 110, 114, 117 ve 118 parsel sayılı taşınmazlar ise komşu adına tespit edilmiştir. 168 parsel sayılı taşınmaz ile ilgili anlaşmazlık olmamış, bu dağıtım kesinleşmiş ve sözkonusu taşınmaz başvuranın murisi adına kaydedilmiştir.

2. İstanbul Asliye Hukuk Mahkemesi'nin görevsizlik kararı

İstanbul Asliye Hukuk Mahkemesi, yukarıda belirtilen tapu işlemleri ile Kadastro Komisyonu'nun tespitlerini müteakip, 10 Kasım 1954 tarihli bir kararla, görevsizlik kararı vermiş, davayı Bakırköy Kadastro Mahkemesi'ne devretmiştir. Bu karar Yargıtay'ın 15 Temmuz 1955 tarihli kararıyla onanmıştır.

3. Başvuranların murisi Ahmet Muhtar Merter'in ölümü

Bakırköy Sulh Hukuk Mahkemesi, 5 Şubat 1959 tarihli kararıyla Mehmet Rauf Merter ile Hasan Tahsin'i, ölümünün ardından, Ahmet Muhtar Merter'in varisi ("varisler") tayin etmiştir.

4. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 23 Temmuz 1960 tarihli kararı

Bakırköy Kadastro Mahkemesi 23 Temmuz 1960 tarihinde 115, 116 ve 119 parsel sayılı taşınmazların varisler, 113 ve 118 parsel sayılı taşınmazların Hazine, 110, 114 ve 117 parsel sayılı taşınmazların ise komşu adına tescil edilmesine karar vermiştir. Yargıtay 13 Mart 1961 tarihinde kararı bozmuş, davayı Bakırköy Kadastro Mahkemesi'ne iade etmiştir.

1967 yılında Hazine, İstanbul Anakent Belediyesi ve diğ r dört kişinin varisleri davaya müdahil olmuşlardır. Temess k kayıtlarına dayanarak dava konusu taşınmazın mülkiyet hakkını talep etmişlerdir.

Başvuran Ahmet Attila Merter de 17 Temmuz 1970 tarihinde, Bakırköy Kadastro Mahkemesi'ndeki davaya mansup mirasçı olarak dahil olmuştur.

4. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 9 Mayıs 1988 tarihli kararı

Bakırköy Kadastro Mahkemesi 9 Mayıs 1988 tarihinde, 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazların (Ahmet Muhtar Merter'in varisleri olarak) başvuranlar, 113 ve 118 parsel sayılı taşınmazların ise İstanbul Anakent Belediyesi ile Hazine adına tescil edilmesine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca, 110, 114, 116 ve 117 parsel sayılı taşınmazların komşunun varisleri adına tescil edilmesi gerektiğine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca, murislerinin dava başlamadan önce 110, 114, 116 ve 117 parsel sayılı taşınmazların mülkiyetini kısmen ellerinde bulundurduklarını ifade eden Ahmet Kethüda'nın varislerinin müdahil olma taleplerine izin vermiştir. Böylece davanın toplam tarafı 48'e çıkmıştır.

5. Yargıtay'ın 6 Mart 1990 tarihli kararı

Yargıtay 6 Mart 1990 tarihinde, 9 Mayıs 1988 tarihli kararı, kararın açıklanması usulüne uyulmadığı gerekçesiyle bozmuştur. Ayrıca ilk derece mahkemesinin incelemesinin yetersiz olduğunu, mahkemenin bu taşınmazların *de facto* mülkiyetlerini göz önünde bulundurması gerektiği kanısına varmıştır.

6. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 23 Aralık 1992 tarihli kararı

Bakırköy Kadastro Mahkemesi, 23 Aralık 1992 tarihinde, arazi etüdü gerçekleştirilmesinin ardından düzenlenen bilirkişi raporuna atıfta bulunarak, 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazların başvuranlar adına tescil edilmesi kararını iptal etmiştir. Mahkeme, temessük kayıtları üzerinde gerçekleştirdiği incelemenin ardından, bahse konu taşınmazların Mehmet oğlu Hacıahmet'in varisleri adına, 113 parsel sayılı taşınmazın İstanbul Anakent Belediyesi, 118 parsel sayılı taşınmazın ise Hazine adına tescil edilmesine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca 110, 114 ve 117 parsel sayılı taşınmazların komşunun varisleri adına tescil edilmesine karar vermiştir.

Bu kararın başvuran Mehmet Rauf Merter'e değil, 1988 yılında vefat eden avukatına tebliğ edildiği kaydedilmelidir.

7. Yargıtay'ın 8 Şubat 1994 tarihli kararı

Yargıtay 8 Şubat 1994 tarihli kararında, yukarıda bahsi geçen kararı kısmen onamış, geri kalan kısmını bozmuştur. Gerekçe olarak, ilk derece mahkemesinin incelemesinin yetersiz olduğunu, kararın birbiriyle çelişkili bilirkişi raporları ile tanık ifadelerine rağmen verildiğini belirtmiştir. Ayrıca, mahkemenin belgelere dayalı delillerin bir kısmının gerçek olup olmadığının mahkemece tespit edilemediğini de belirtmiştir. Yargıtay özellikle, ilk derece mahkemesinin, 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazların tescillerine ilişkin tespitlerinde yanıldığı sonucuna varmıştır. Öte yandan, 110, 113, 114, 116, 117 ve 118 parsel sayılı taşınmazlara ilişkin 23 Aralık 1992 tarihli kararı onamıştır. Ayrıca tarafların 26 Ocak 1995 tarihli karar düzeltme taleplerini reddetmiştir. Belirtilen taşınmazlara ilişkin karar kesinleşirken, 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazlara ilişkin anlaşmazlık sonuca bağlanmamıştır.

8. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 7 Mayıs 1996 tarihli kararı

Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin temessük kayıtlarına dayanarak verdiği 7 Mayıs 1996 tarihli kararında, 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazların yüzde ellisinin Mehmet Hidayet'in varisleri adına, geri kalan yüzde ellisinin de, taşınmazların bir kısmını Mehmet Hidayet'ten satın alan Mehmet Oral adına tescil edilmesine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca (başvuranların murisi) Ahmet Muhtar Merter'in varislerinin yirmi yıl boyunca sahip oldukları taşınmazlar üzerindeki zilyetliklerini kanıtlayamadıklarını kaydetmiştir.

Başvuran Mehmet Rauf Merter'in yukarıda bahsi geçen davalarda taraf olmadığı, Ahmet Muhtar Merter'in varisleri olan geri kalan diğer dört başvuranın mahkemenin kararında davacı olarak geçtiği kaydedilmelidir.

Yargıtay, 4 Şubat 1997 tarihinde komşunun varisleri, İstanbul Anakent Belediyesi ve Hazine tarafından yukarıdaki karara yapılan itirazı reddetmiştir. Ayrıca 30 Eylül 1997 tarihinde yapılan karar düzeltme talebini de reddetmiştir. Böylece 7 Mayıs 1996 tarihli karar kesinleşmiştir.

9. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 27 Mayıs 1998 tarihli kararı

Başvuranlar 30 Aralık 1997 tarihinde ortaya yeni çıkan delil niteliğindeki belgelere dayanarak Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nden iade-i muhakeme talebinde bulunmuşlardır. 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazların kendi adlarına tescil edilmesini talep etmişlerdir.

Bakırköy Kadastro Mahkemesi 27 Mayıs 1998 tarihinde, başvuranın iade-i muhakeme talebini reddetmiştir. Yargıtay 8 Mayıs 2000 tarihinde bu kararı onamıştır.

10. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 2 Şubat 1999 tarihli kararı

Başvuran Mehmet Rauf Merter, 23 Aralık 1992 tarihli kararın 1989 yılında vefat eden avukatına tebliğ edildiğini, dolayısıyla karardan zamanında haberdar olmayarak yasal süre zarfında itiraz edemediğini iddia ederek 1 Şubat 1999 tarihinde Bakırköy Kadastro Mahkemesi'ne başvurmuştur. Mahkemeden sözkonusu kararı kendisine gönderip, temyiz etme hakkı tanınmasını talep etmiştir.

Mahkeme 2 Şubat 1999 tarihinde başvuran Mehmet Rauf Merter'in talebini, sözkonusu kararın taraflara tebliğ edilip icrasının tamamlandığı gerekçesiyle reddetmiştir. Başvuran itiraz etmiştir.

11. Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 2 Şubat 1999 tarihli kararı

Yargıtay 13 Haziran 2000 tarihinde Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 2 Şubat 1999 tarihli kararını, dava dosyasının, sözkonusu kararın başvuran Mehmet Rauf Merter'e usulüne uygun olarak tebliğ edilip edilmediğine dair hiçbir bilgi ve belge içermediği gerekçesiyle bozmuştur. Bu nedenle başvuran Mehmet Rauf Merter'e temyiz etme hakkı tanımış, davayı yeniden inceledikten sonra başvuruyu reddetmiştir.

Yargıtay 31 Mayıs 2002 tarihinde Mehmet Rauf Merter'in 13 Haziran 2000 tarihli kararının düzeltilmesi talebini reddetmiştir.

12. Son gelişmeler

Hükümet'in verdiği bilgiye göre, başvurular 30 Eylül 2002 tarihinde dosyanın yeniden açılması talebiyle Bakırköy Kadastro Mahkemesi'ne yeniden başvurmuşlardır. Başvuranların açtığı dava taraflara (48 kişi) bildirilmiş olup, dava halen derdesttir.

Bu esnada, belirlenemeyen bir tarihte, başvurular Bakırköy İlk Derece Mahkemesi'nde yeni bir dava açıp, Bakırköy Tapu Sicil Müdürlüğü'nden tazminat talep etmişlerdir. Başvuranlar davalının tapu sicil kayıtlarını tutarken yaptığı ihmal ve hatalar nedeniyle zarar gördüklerini iddia etmişlerdir. Bu dava Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nde görülen davanın sonucunu askıda bırakarak ertelenmiştir.

Başvuranlar, Bakırköy Kadastro Mahkemesi ile Bakırköy İlk Derece Mahkemesi'nde derdest haldeki davaya ilişkin hiçbir bilgi vermemiş, şikayette bulunmamışlardır.

HUKUK

I. HÜKÜMET'İN ÖN İTİRAZI

A. İç hukuk yollarının tüketilmemesi

Hükümet, ulusal davalar (tazminat davaları ve yeniden görülen davalar) halen derdest halde olduğundan, başvuruların AİHS'nin 35/1 maddesi çerçevesinde tüm iç hukuk yollarını tüketmediğini belirtmiştir.

Başvuranlar bu başvurunun konusunun, kendilerini mülkiyetlerinin çekişmesiz kullanım haklarından mahrum eden Kadastro Komisyonu ile Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin verdiği kararlar olduğunu ileri sürmüşlerdir. Buna göre, açtıkları tazminat davaları ile dosyanın yeniden açılması için açılan davalar, Yargıtay'ın 31 Mayıs 2002 tarihli kararı ile sona eren davadan farklıdır.

AİHM iç hukuk yollarının tüketilmesi zorunluluğunun, yalnızca, başvuranların, sözkonusu meseleyi çözebilecek ve meydana geldiği iddia edilen ihlallerin telafisini teşkil

edebilecek etkili ve yeterli hukuk yollarını normal biçimde kullanmalarını gerektirdiğini yineler.

Mevcut davada, başvuranlar, ulusal makamların 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazlar üzerinde zilyetlikleri bulunmadığını tespit etmelerinden şikayetçi olmuşlardır. Dolayısıyla Hükümet'in atıfta bulunduğu davalar, tapu sicil kayıtlarını tutarken ihmalkar davranan makamlardan tazminat almak amacıyla açılan ve Bakırköy İlk Derece Mahkemesi'nde derdest olan tazminat davasına ilişkin değildir. Ek olarak, dosyanın yeniden açılması talebiyle Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nde açılan dava, başvuranların tüketmesi gereken iç hukuk yollarından biri olarak değerlendirilmeyen, müstesna bir hukuk yoludur.

Yukarıdakiler ışığında, AİHM, başvuranların iç hukuktaki tüm başvuru yollarını tükettikleri kanısına varır. Bu nedenle Hükümet'in ön itirazını bu bakımdan reddeder.

B. Altı aylık süre kuralının yerine getirilmediği iddiası

Hükümet ayrıca başvuranların şikayetleriyle ilgili olarak, AİHS'nin 35/1 maddesi çerçevesinde altı aylık süre kuralını yerine getirmediklerini ileri sürmüştür. Başvuranların Yargıtay'ın 30 Eylül 1997 tarihli kararından itibaren altı ay içinde başvurularını sunmadıklarını savunmuştur. Bu tarih, dava konusu taşınmazlarla ilgili kararın kesinleştiği tarihtir ve başvuru, altı aylık süreyi geçerek 16 Kasım 2002 tarihinde yapılmıştır.

Başvuranlar altı aylık sürenin, temyiz mahkemesinin davalarını esastan yeniden inceleyip, itirazlarını reddettiği, Yargıtay'ın karar tarihi olan 31 Mayıs 2002 tarihinde işlemeye başladığını iddia etmişlerdir.

AİHM, Bakırköy Kadastro Mahkemesi'nin 7 Mayıs 1996 tarihinde başvuranların 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazlara ilişkin taleplerini reddettiğini kaydeder. Başvuranlar bu karara itiraz etmeseler de, Yargıtay, diğer tarafların sundukları itirazın ardından davayı incelemiş ve ilk derece mahkemesinin 30 Eylül 1997 tarihli kararını kabul etmiştir. AİHS'nin 35/1 maddesinde belirtilen amaçlar doğrultusunda, altı aylık süre, başvuranlar Ahmet Attila Merter, Nesip Mustafa Merter, Mehmet Berke Merter ve Karen Ingrid Merter ile ilgili olarak 30 Eylül 1997 tarihinde işlemeye başlamıştır. Bu durum davaya taraf olmayan başvuran Mehmet Rauf Merter için geçerli değildir.

Başvuran Mehmet Rauf Merter ile ilgili olarak, AİHM, alınan son ulusal mahkeme kararının, Yargıtay tarafından, başvuran Mehmet Rauf Merter'in, dava konusu taşınmazlarla ilgili iddialarının yeniden incelenmesinin ardından, karar düzeltme talebi reddedildikten sonra 31 Mayıs 2002 tarihinde alındığını gözlemler.

AİHM, yukarıdakiler ışığında, başvuranların başvurularını 16 Kasım 2002 tarihinde sundukları göz önünde bulundurularak, Hükümet'in başvuran Mehmet Rauf Merter'in altı aylık süre kuralına riayet etmediği iddiasına ilişkin itirazını reddederken, başvuranlar Ahmet Attila Merter, Nesip Mustafa Merter, Mehmet Berke Merter ve Karen Ingrid Merter ile ilgili itirazı kabul eder.

Bu nedenle AİHM, davanın incelemesini, başvuran Mehmet Rauf Merter'in iddialarıyla sınırlayacaktır.

II. AİHS’NİN 6/1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran Mehmet Rauf Merter davanın süresinin AİHS’nin 6/1 maddesinde öngörülen “makul süre” kuralıyla örtüşmediğinden şikayetçi olmuştur.

Hükümet bu iddiaya itiraz etmiştir.

AİHM, sözkonusu davanın başvuran Mehmet Rauf Merter ile ilgili kısmının, Mehmet Rauf Merter’in Ahmet Muhtar Merter’in varisi olarak tayin edildiği tarih olan 1959 yılında başladığını ve 31 Mayıs 2002 tarihinde sona erdiğini kaydeder. Dolayısıyla dava, birkaç kez ele alınmak suretiyle, iki yargı aşamasında 43 yıl sürmüştür. Öte yandan AİHM’nin yargı yetkisi, *ratione temporis*, yalnızca, Türkiye’nin AİHS kapsamındaki bireysel başvuru hakkını tanıdığını beyan ettiği 28 Ocak 1987 tarihinden sonraki 15 yıl 4 aylık süreyi göz önünde bulundurmasına izin verir. Bununla beraber, AİHM, davanın o zamanki durumunu da göz önünde bulundurmalıdır (bkz. *Şahiner – Türkiye*, 29279/95). Davanın o tarihte bile, yaklaşık 28 yıldır derdest olduğunu kaydeder.

A. Kabuledilebilirliğine ilişkin

AİHS’nin 35. maddesinin 3. fıkrası çerçevesinde şikayetin dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca başka bir gerekçe altında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esas

AİHM, davanın süresinin makullüğünün davanın koşulları ışığında ve davanın karmaşıklığı, başvuranların tutumu, ilgili makamlar ve ihtilaf durumunda başvuranlar için neyin risk teşkil ettiği gibi ölçütlere dayanarak belirlenmesi gerektiğini yineler (diğerlerinin yanı sıra bkz. *Frydlender – Fransa* [BD] , 30979/96).

AİHM, davaya konu taşınmazlarla ilgili iddiası bulunan taraf sayısının fazla olduğu ve ulusal mahkemelerin Osmanlılara kadar giden tapu sicil kayıtlarını incelerken karşı karşıya kaldıkları güçlükler göz önünde bulundurulduğunda, davanın karmaşık olduğunu kabul eder.

Tarafların tutumuyla ilgili olarak, AİHM, başvuran Mehmet Rauf Merter’in davanın ertelenmesinde payı bulunduğunu kaydeder. Özellikle, başvuran Mehmet Rauf Merter’in 2 Şubat 1999 tarihine kadar, davada kaydedilen gelişmeyi düzenli olarak takip etmediği anlaşılmaktadır. 2 Şubat 1999 tarihinde ise Bakırköy Kadastro Mahkemesi’ne başvuruda bulunmuş, 23 Aralık 1992 tarihli kararı temyiz etmiştir. Yargıtay’ın, başvuranın temyiz talebini sözkonusu kararın başvurana uygun biçimde tebliğ edilmemesi nedeniyle kabul etmesine karşın, AİHM, başvuranın 1989 yılında ölen avukatının yerine yeni bir avukat tayin etmeyerek veya uzun bir süre diğer davacılarla iletişime geçmeyerek ihmalkar davrandığının değerlendirilebileceğini gözlemler. Bu koşullarda, 23 Aralık 1992 ile 2 Şubat 1999 tarihleri arasındaki ertelemenin sorumluluğu tamamen ulusal makamlara yüklenemez.

Makamların tutumuna ilişkin olarak, AİHM, davanın bütün olarak süresinin haddinden uzun olduğu ve bunun yalnızca davanın karmaşıklığıyla haklı gösterilemeyeceği kanısındadır. AİHM’ye göre, davanın uzun sürmesi, ulusal mahkemelerin yeterli titizlikle hareket etmemeleriyle açıklanabilir. Ayrıca, AİHM, mevcut davadakine benzer meselelerin ele

alındığı davalarda, sıklıkla, AİHS'nin 6/1 maddesinin ihlal edildiğini tespit etmektedir (bkz. *Frydlender*).

AİHM, kendisine sunulan tüm bilgi ve belgeleri incelemiş, Hükümet'in, kendisini farklı bir sonuca ulaşmasını sağlayacak delil ya da görüş sunmadığı kanısına varmıştır. AİHM, konuya ilişkin içtihadını göz önünde bulundurarak, mevcut davada davanın süresinin haddinden uzun olduğu ve "makul süre" koşuluyla örtüşmediği sonucuna varmıştır.

Buna göre AİHS'nin 6/1 maddesi başvuran Mehmet Rauf Merter'in iddiasıyla ilgili olarak ihlal edilmiştir.

III. AİHS'YE EK 1 NO'LU PROTOKOL'ÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran Mehmet Rauf Merter, AİHS'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesine dayanarak, ulusal mahkemelerin kararlarının, mülkiyetin çekişmesiz kullanımı hakkına haksız müdahale teşkil ettiğini iddia etmiştir.

Hükümet, başvuranın şikayetinin ulusal mahkemelerce etraflıca incelendiğini ve dava konusu taşınmazlarla ilgili mülkiyet hakkının bulunmadığının tespit edildiğini ileri sürmüştür.

AİHM, başvuranın AİHS'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki şikayetinin aslında ulusal mahkemelerin delil değerlendirmelerinden ve iç hukuku yorumlama biçimlerinden doğduğunu kaydeder. Buna göre, bu şikayet AİHS'nin 6/1 maddesi bakımından incelenmelidir (bkz. *Namlı ve Diğerleri - Türkiye*, 51963/99).

Bu bağlamda, AİHM, içtihadına göre, ulusal mahkemelere ait olduğu iddia edilen maddi veya hukuki hataları incelemenin, AİHS tarafından korunan hak ve özgürlükleri ihlal etmediği sürece, görevi olmadığını yineler (diğerlerinin yanısıra bkz. *García Ruiz – İspanya* [BD], 30544/96). AİHM'nin denetleyici yetkisi başvuruların AİHM kapsamındaki haklarının ihlal edilmemesini sağlamakla sınırlı olup, olayların tespiti ile delil değerlendirmesi ulusal mahkemelerin öncelikli konusudur.

AİHM ayrıca, dava konusu taşınmazların zilyetliğine ilişkin sorunları çözmenin AİHM'nin görevi olmadığını gözlemler (bkz. *Nalbant – Türkiye*, 61914/00).

Mevcut davada, ulusal davaların konusu bazı taşınmazların zilyetliklerinin tespiti ve uzun bir incelemenin ardından, ulusal mahkemeler, Ahmet Muhtar Merter'in diğer varisleriyle beraber başvuran Mehmet Rauf Merter'in 115 ve 119 parsel sayılı taşınmazların zilyetlik hakkını bulundurmadıkları kararına varmıştır. AİHM, elindeki belgeler ışığında, ulusal mahkemelerin delil edinme ve bu delilleri değerlendirme biçimlerinin keyfi olduğuna veya davanın 6. madde kapsamında hakkaniyete uygun olmadığına ilişkin emare görmemektedir.

Yukarıda belirtilenler ışığında, AİHM bu şikayetin AİHS'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamında açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle, AİHS'nin 35/3 ve 4 maddesiyle uyumlu olarak reddedilmesi gerektiğini sonucuna varmıştır.

IV. AİHS’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AİHS’nin 41. maddesine göre:

“Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.”

Başvuran Mehmet Rauf Merter adil tatmin talebinde bulunmamıştır. Buna göre AİHM, başvurana bu başlık altında tazminat hükmünde bulunmasına gerek bulunmadığı sonucuna vermiştir.

AİHM YUKARIDAKİ GEREKÇELERE DAYANARAK, OYBİRLİĞİYLE

1. Başvuran Mehmet Rauf Merter’in davanın uzun sürmesine ilişkin şikayetin *kabuledilebilir*, başvurunun geri kalan kısmının *kabuledilmez olduğuna*;
2. Davanın haddinden uzun sürmesi sonucunda AİHS’nin 6/1 maddesinin *ihlal edildiğine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar İngilizce hazırlanmış, AİHM İç Tüzüğü’nün 77. maddesinin 2. ve 3. fıkraları uyarınca 23 Mart 2010 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Sally Dollé
Zabıt Katibi

Françoise Tulkens
Başkan